

Forst- og Gartnerunderviisningen; thi naar denne Forudsætning brister, staaer Planteeskolen temmelig øresløs. Jeg troer altsaa, at det forsaavidt ikke kan være urigtigt, naar der i Betænkningen er henviist til, at da denne Sag var til Behandling i 1856, var det i alt Fald fra mange Sider forudsat, at en saadan Henlæggelse af Underviisningen, som nu er paatænkt, vilde finde Sted. Grunden, hvorfor den daværende Indvrigsminister under Sagens anden Behandling i Folkethinget udtalte sig imod det Forslag, strax at henlægge Forst- og Gartnerunderviisningen til Landbohøjskolen, forekommer mig ligger ligefrem i de af ham dengang udtalte Ord; den hidrørte nemlig fra Modstanden fra Finantsministerens Side, og denne var igjen grundet paa Modstand fra Forstvæsenets Side. At dette dengang havde meget imod den paatænkte Forandring, er klart af flere Ytringer. Det er mig ikke bekjendt, om Forstvæsenets Motiver ere bleve meddeelte offentlig; jeg er idetmindste ikke truffet paa dem, men det er jo muligt, at jeg har overseet dem, og at de ere tilgængelige. I alt Fald forekommer det mig ganske naturligt, om Forstexaminationskommissionen — eller rettere Majoriteten af den, thi to af dens Medlemmer have været af en anden Mening — har fundet Betænknelighed ved at henlægge Underviisningen og Examinationen til Landbohøjskolen, da det jo er rimeligt nok, at Folk, som med Interesse udøve en vis Virksomhed, have et mere aabent Die for de lyse Sider ved Resultaterne af denne Virksomhed end for de mulige mørke Sider derved. Forsaavidt Forstvæsenet dengang muligen skulde have været i Uvished om, hvorvidt Landbohøjskolen kunde yde den Underviisning, som kunde være hensigtsmæssig for Forstlejerne, ikke blot i Hjelpevidenskaberne, men ogsaa i de egentlige Forstvidenskaber, kunde der maaskee vel med Hensyn til det første Punkt være Grund til nogen Tvivl; saalænge man ikke havde seet, hvorledes Landbohøjskolen virkede, men efterat denne Skole har bestaaet i 6 Aar og efterat det har viist sig, at den ved en Samling af udmærkede dygtige Lærere har tilfredsstillt de Fordringer, som med Rette kunne stilles til en saadan Anstalt, troer jeg, at disse Betænkneligheder for

en stor Deel maae være bortfaldne fra Forstvæsenets Side. Forsaavidt det skulde ønske at beholde Sagen i sin Haand og at have Tilsyn med Underviisningen for de tilkommende Forstembedsmænd og med Ledelsen af Examen, troer jeg ikke, at man kan være enig med det deri; thi det forekommer mig at ville være at vedligeholde en status in statu. Naar Talen dernæst er om det Hensigtsmæssige i den foreslaaede Forandring, saa har den ærede Ordfører idag atter anført, at Resultaterne af det Bestaaende hidtil have været tilfredsstillende, og at der altsaa ikke er Grund til at slaa ind paa en anden Vej. Forsaavidt den ærede Ordfører har yttret, at Mindretallet af Udvalget ogsaa har udtalt en saadan Dom, maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det maa beroe paa et mindre heldigt Udtryk fra min Side; det har i alt Fald ikke været min Mening at udtale nogensomhelst Dom om dette Punkt. Jeg tør ikke tiltroe mig nogen Berettigelse dertil. Jeg har i Betænkningen kun yttret, at jeg ikke paa nogen Maade tør modsigge en saadan Paastand; jeg tør hverken sige Ja eller Nei i saa Henseende, jeg er aldeles ude af Stand til at bedømme et saadant Spørgsmaal. Men siden den ærede Ordfører har bragt det paa Bane, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, hvad der jo ikke er nogen Hemmelighed, at der i de senere Aar har reist sig ikke saa Tvivlsmaal om Hensigtsmæssigheden af den Maade, hvorpaa Forstvæsenet bestyres. Hvorvidt disse Tvivl ere begrundede eller ikke, derom kan jeg ikke have nogen Mening; men det vilde ikke være besynderligt, om der derved ogsaa kan opstaae Tvivl om, hvorvidt Underviisningen i Forstvæsenet er fyldestgjørende eller ikke. Det er jo forøvrigt en yderst delikate Materie, som jeg ikke finder det ønskeligt at indlade mig paa, og som jeg, som sagt, ikke tilkjender mig den ringeste Ret til at bedømme.

Hvad Hensigtsmæssigheden af det foreliggende lille Lovforslag angaaer, forekommer det mig, at den er aabenlys, fra hvilken Side man end seer Sagen. Seer man den fra Statens Synspunkt, forekommer det mig, at Intet er mere ødelæggende, især i en Stat, hvor Aræfterne ikke i alle Retninger kunne være tilstede